

神田外語大学紀要第 29 号
抜刷 2017 年

The Journal of Kanda University of International Studies Vol. 29 (2017)

Some Remarks on Teaching Basic Thai Writing For Japanese Students

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนการเขียน
ภาษาไทยเบื้องต้นแก่นักศึกษาญี่ปุ่น

Supaporn Shigetomi

Some Remarks on Teaching Basic Thai Writing For Japanese Students

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนการเขียน
ภาษาไทยเบื้องต้นแก่นักศึกษาญี่ปุ่น

Supaporn Shigetomi

Abstract

This paper attempts to consider the method that is used in teaching Thai writing to Japanese learners in a Japanese university. It explains the method used in the basic writing for the freshman and sophomore classes and how students make mistakes in their writing.

Differences between Thai and Japanese language cause some obstacles to Japanese learners. Japanese people memorize words by the shape of Chinese characters while Thai words comprise of consonants and vowels. It is a challenge for Japanese learners to spell Thai words properly only through the sound they heard. This paper argues that applying Japanese way of learning words, i.e. using shapes of Thai letters to suggest proper meanings, helps Japanese people to write Thai words effectively.

บทความนี้มีจุดประสงค์จะอธิบายกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยในส่วนของวิชาการเขียน (writing) เพื่อชี้ให้เห็นถึง การสร้างกระบวนการถ่ายทอด วิธีเรียน การอธิบาย ปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่ผู้เขียนประสบ และวิธีการแก้ไข

ในบทความนี้มุ่งเน้นที่ผู้เรียนคือนักศึกษาญี่ปุ่นเท่านั้น
และเป็นผู้ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน

หนังสือตำราการเรียนการเขียนภาษาไทย

จากการตรวจสอบหนังสือเรียนภาษาไทยในตลาดหนังสือ
ญี่ปุ่นจะพบว่าหนังสือเรียนภาษาไทยพิมพ์ออกจำหน่าย
เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
แต่ปรากฏว่าหนังสือเรียนส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่ การพูด
(บทสนทนา) และไวยากรณ์

นอกจากนี้ยังมีหนังสือประเภทรวบรวมคำศัพท์
ส่วนหนังสือที่เน้นเรื่องการเขียนนั้นมีน้อยมาก
ถ้ามีก็มักจะเป็นส่วนเพียงส่วนประกอบช่วงต้นให้เห็นว่า
ภาษาไทยมีตัวอักษรรูปร่างหน้าตาตาดังนี้ มีวิธีเขียนอย่างไร
ส่วนที่เหลือของหนังสือจะว่าด้วยบทสนทนา

การพูดในวาระและโอกาสต่างๆ

แทรกด้วยการอธิบายไวยากรณ์ จำนวนต่างๆ เป็นหลัก
หนังสือเรียนภาษาไทยที่เน้นเรื่องการเขียนที่ชัดเจนที่สุด

น่าจะเป็นงานของ 宇戸清治、やさしいタイ語文字の読み
書き (大学書林) ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1992

และยังมีการพิมพ์ออกจำหน่ายจนถึงปัจจุบัน

หนังสือเล่มนี้กล่าวได้ว่าเป็นตำราสำคัญของการเรียนการ
อ่านและเขียนภาษาไทยเบื้องต้นในโลกภาษาญี่ปุ่นที่ค่อนข้าง
สมบูรณ์ไม่มีคำอธิบายเรื่องระบบอักษร พยัญชนะ

และสระอย่างละเอียดตามระบบภาษาศาสตร์
หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ที่ต้องการเรียนการ
อ่านภาษาไทยด้วยตนเอง สามารถเข้าใจได้ไม่ยากนัก
ส่วนในเรื่องการเขียนแม้ชื่อหนังสือจะระบุว่า
การอ่านเขียนอักษรไทยอย่างง่าย แต่นำหนักเรื่อง
การเขียนจะอยู่เฉพาะเรื่องการเขียนพยัญชนะและสระได้
เท่านั้น ไม่ได้กล่าวไปถึง วิธีการเขียนประโยค แต่อย่างใด

หนังสือเรียนภาษาไทยเบื้องต้นอีกเล่มที่เกี่ยวข้องกับ
การเขียน คือ 富岡裕、平田晶子、タイ語のきほんドリル
The Workbook of Basic Thai (kokusaigakusha 2013)

หนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญอยู่ 2 เรื่องคือระบบวิธีการ
เขียนตั้งแต่ตัวอักษรทั้งพยัญชนะและสระ คำและประโยค
นอกจากนี้ยังเป็นหนังสือที่เป็นเหมือนแบบฝึกหัดคัดตัว
หนังสือไทยไปในตัว ส่วนอีกเรื่องคืออธิบาย
รูปแบบไวยากรณ์ไทยรูปแบบประโยคและสำนวนต่างๆที่ใช้
กันบ่อยในส่วนรูปแบบประโยคจะใกล้เคียงกับบทสนทนา
พื้นฐานที่คนญี่ปุ่นควรรู้(ตรงนี้ไม่แตกต่างจากหนังสือเรียน
ภาษาไทยเล่มอื่นๆที่เน้นบทสนทนามากนัก)
นอกจากนี้ยังได้รวบรวมคำศัพท์จำนวนมากไว้ในแบบฝึกหัด
การเขียนประโยคบทสนทนาและการเขียนชื่อคนญี่ปุ่น
เป็นภาษาไทย

กล่าวไปแล้วหนังสือเล่มนี้มีข้อดีสำหรับผู้ที่ต้องการฝึกฝน
การเขียนภาษาไทย ที่เป็นทั้งคำศัพท์ และรูปประโยคด้วย

แต่คงจะไม่สามารถเขียนสิ่งที่มีความลึกซึ้งมากขึ้น
หรือแต่งประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น

กล่าวโดยสรุปคือในโลกภาษาญี่ปุ่นมีหนังสือเรียนภาษาไทยที่เน้นเรื่องการเขียนอยู่จำนวนน้อย หนังสือเหล่านี้เป็นการเรียนด้วยตัวเอง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องลงไปในระดับที่ลุ่มลึกขึ้นเพียงต้องการให้ผู้เรียนเขียนแค่ตัวอักษรคำศัพท์และประโยคสนทนาสั้นๆ ได้เป็นสำคัญ ขณะเดียวกันจึงไม่มีความจำเป็นที่ต้องอธิบายถึงสิ่งที่ต้องระมัดระวังในการเขียนภาษาไทย ซึ่งหากไม่มีศึกษาไม่ละเอียดเพียงพอก็อาจจะไม่สามารถเขียนอย่างถูกต้องได้

ส่วนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติในประเทศไทย
จากการสอบถามอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเช่น
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ได้รับคำอธิบายว่าการสอนการเขียนมักจะรวมอยู่กับการอ่าน
เมื่อพิจารณาประกอบกับหนังสือตำราที่ใช้อยู่ คือ
**แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษา
สำหรับชาวต่างชาติ** โดย สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ รังรอง
นิลประภัสสร เขียวลักษณ์ กระแสร์สินธุ์ อัมพร
แก้วสุวรรณ(โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียน
การสอนภาษาไทยบนฐานของไทยศึกษา ทบวง

มหาวิทยาลัย2545) ทำให้เข้าใจว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญ
ในหมวดนี้น่าจะอยู่ที่การอ่านเป็นสำคัญเพราะเมื่อ
สามารถเขียนพยัญชนะและสระได้แล้วก็มีการฝึกเขียนคำ
การเขียนชื่อตัว ชื่อเพื่อนๆ อาจารย์ มหาวิทยาลัย
และสถานที่ๆเกี่ยวข้องกับการชีวิตของผู้เรียน เช่นที่พัก
ร้านอาหารร้านค้าเป็นต้น(หน้า183) ลำดับต่อมาคือ
ฝึกเขียนประโยค

สิ่งที่แตกต่างจากตำราการเขียนภาษาไทยในภาษาญี่ปุ่น
ซึ่งมักจบที่การฝึกเขียนประโยคได้ (ดู 富岡裕、平田晶子、
2013) คือตำราเล่มนี้หลังจากเขียนประโยคได้แล้ว
จะเริ่มต้นให้ผู้เรียนอ่านบทอ่านสั้นๆและให้ตอบคำถาม
ทำยบท ซึ่งคือการฝึกการสร้างประโยค ด้วยตัวเอง
จากนั้นให้ผู้เรียนเขียนเรียงความสั้นๆตามรูปแบบ
ประโยคจากบทอ่านที่อ่านไป ที่น่าสนใจคือในตำรา
เล่มนี้มีบทอ่านที่เป็นรูปจดหมาย (บทอ่านที่ 3 หน้า 201)
ซึ่งคงจะมีการฝึกการเขียนจดหมายตามมากล่าวโดยสรุป
วิธีการเรียนการเขียนคงใช้วิธีฝึกการอ่านและการตอบคำ
ถามทำยบทอ่านคือการฝึกการเขียนเป็นสำคัญ
แต่ผู้เขียนไม่แน่ใจว่ามีการฝึกเขียนเรียงความมากนัก
ไหนด

ในบทความนี้ต้องการชี้ให้เห็นถึงกระบวนการ
เรียนการสอนการเขียนภาษาไทยในระบบชั้นเรียนนอก
บริบทสังคมไทย โดยจะชี้ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียน

ของนักศึกษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ระดับ ตัวอักษรและสระ
การสะกดคำ การแต่งประโยค การวางรูปประโยค
การใช้วรรคตอน การให้ย่อหน้าฯลฯซึ่งผู้เขียนมี
สมมติฐานว่าในหลายเรื่องความผิดพลาดเหล่านี้เกิดจาก
ความเคยชินกับโครงสร้างในภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาแม่
ของผู้เรียน ดังนั้นการขจัดข้อผิดพลาดเหล่านั้น
การฝึกฝนบ่อยๆอาจจะไม่ใช่การแก้ปัญหที่ดีที่สุด
บางครั้งจำเป็นต้องชี้ถึงความแตกต่างของโครงสร้าง
ภาษาความนึกคิดในวัฒนธรรมของภาษาในขณะ
เดียวกัน บางครั้งจำเป็นต้องปรับเอาวัฒนธรรมการเรียน
แบบญี่ปุ่นมาประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาไทยซึ่งราย
ละเอียดจะได้กล่าวต่อไปในภายหลัง

ความเป็นมาของหลักสูตรภาษาไทยของ มหาวิทยาลัยคันทะนานาชาติศึกษา

มหาวิทยาลัยคันทะนานาชาติศึกษาเป็นมหาวิทยาลัย
เฉพาะทางที่เน้นการเรียนการสอนทางด้านภาษาต่าง
ประเทศ ก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. 1987 ในปีค.ศ. 2001
ได้เปิดภาควิชาภาษาวัฒนธรรมนานาชาติขึ้น
ซึ่งในภาควิชานี้ได้บรรจุหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทยควบคู่
กับภาษาอังกฤษ (วิชาเอกสองภาษา double majors)
ในส่วนของภาษาไทยต้องศึกษาวิชาบังคับส่วนใหญ่อยู่ใน
ระดับชั้นปี 1-2 แบ่งออกเป็นวิชา ไวยากรณ์ การอ่าน

การเขียน การพูด และการฟัง รวมทั้งสิ้น 5 วิชาในชั้นปีที่ 1 ส่วนในชั้นปีที่ 2 วิชาไวยากรณ์จะนำไปรวมกับการเขียน ในที่วิชาไวยากรณ์และการเขียน ส่วนวิชาอื่นๆยังคงไว้แบบแผนเดียวกับชั้นปีที่ 1 ในชั้นปีที่ 3 วิชาบังคับจะเหลือเพียง 1 วิชา คือภาษาไทยประยุกต์ 1 และ 2

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของหลักสูตรกำหนดว่าให้ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรนี้สามารถใช้ภาษาไทยในการทำงานได้ดังนั้นการเรียนการสอนจึงมีความเข้มข้นอย่างมากในระดับชั้นปีที่ 1-2 ซึ่งเป็นวิชาบังคับเกือบทั้งหมดอยู่ในสองปีแรกเพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารในการทำงาน ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้

การเรียนการสอนวิชาการเขียนชั้นปีที่ 1

เนื่องจากภาษาไทยมีตัวอักษรของตัวเองที่ใช้มาตั้งแต่อดีตในขณะที่บางภาษาได้เห็นไปใช้อักษรโรมันแทนอักษรเดิมการเริ่มต้นวิชาการเขียนจึงเริ่มที่การเขียนพยัญชนะและสระ

1. พยัญชนะ เริ่มที่การแยกตามเสียง คืออักษรกลาง 9 ตัวก่อน ตามมาด้วย อักษรสูง 10 ตัว และอักษรต่ำ 23 ตัว (ไม่สอน ศ และช อธิบายว่ามีแต่ไม่ใช้แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องจดจำ) สาเหตุที่ไม่เรียงพยัญชนะตามลำดับอักษรก-ฮ

เพราะต้องการให้จำกลุ่มพยัญชนะที่มีเสียงระดับเดียวกันก่อน จะทำให้ง่ายต่อจดจำเสียงเมื่อมีการผสมกับสระ หากเรียงตามอักษรจะก่อให้เกิดความสับสนเมื่อมีการผสมสระ เพราะอักษรมีเสียงต่างกันกฎเกณฑ์ก็ต่างกัน อาจจะสร้างความสับสนมากขณะที่ยังจำไม่ได้

จากประสบการณ์พบว่าในช่วงเวลาไม่เกินหนึ่งเดือนนักศึกษาสามารถจดจำและเขียนอักษรเสียงกลาง และสูง ได้ถูกต้อง ครบถ้วน หลังจากนั้นจึงเริ่มอักษรเสียงต่ำ ซึ่งหากนักศึกษามีความแม่นยำในอักษรสองกลุ่มแรกแล้ว จะสามารถจดจำอักษรต่ำได้โดยใช้เวลาไม่มากนัก แต่จะใช้เวลามากกว่าสองกลุ่มแรกเพราะอักษรเสียงต่ำมีจำนวนมากว่า และมีอักษรที่มีลักษณะใกล้เคียงกันมาก ทำให้ใช้เวลาในการจดจำนานขึ้น

2. เมื่อเริ่มสอนพยัญชนะอักษรเสียงกลางจะสอนการเขียนสระตามไปด้วยเพื่อให้ นักศึกษาสามารถอ่านสิ่งที่เขียนได้ โดยจะเริ่มที่สระเสียงยาวทั้งหมดก่อน หลังจากที่มีความแม่นยำแล้วจึงตามด้วยสระเสียงสั้น การฝึกฝนจะทำให้ทำในรูปแบบฝึกหัดคัดไทยและฝึกในชั้นเรียนทุกครั้งต้นชั่วโมง จนกว่าจะเขียนได้ถูกต้อง

ปัญหาของการสอนการเขียนพยัญชนะและสระ

1. การเขียนบนเส้นบรรทัด

นักศึกษาญี่ปุ่นเคยชินกับการเขียนอักษรญี่ปุ่นในช่องหรือ

ระหว่างเส้นบรรทัด เมื่อมาหัดเขียนภาษาไทยตัวอักษร
มักจะลอยอยู่เหนือเส้นบรรทัด ไม่เคยชินกับการเขียน
บนเส้นบรรทัด ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดชนบการเขียนอักษรไทย
เรื่องนี้จำเป็นอย่างยิ่งต้องย้ำเสมอให้เห็นข้อแตกต่างของ
ระเบียบวิธีการเขียนของไทยกับญี่ปุ่น มิฉะนั้นจะทำให้
เกิดปัญหาตามมาคือการเขียนสระที่ต้องอยู่ใต้เส้นบรรทัด
อย่างสระอุ อู จะเข้าไปอยู่ใต้อักษรเหนือเส้นบรรทัดด้วย

อีกตัวอย่างที่ผิดค่อนข้างบ่อยคือ ความสูงของ
สระ ไ- ใ- และ โ-

นักศึกษาบางคนจะเขียนขนาดเท่ากับตัวอักษรทั่วไป
แม้จะย้ำให้เห็นขนาดที่แตกต่างกันเวลาสอน ซึ่งนักศึกษา
ดูจะมีความเข้าใจได้ดีแตเมื่อนำมาเขียนรวมกับ
พยัญชนะคือเอามาผสมกับพยัญชนะ จะเขียนขนาด
ที่เท่ากับพยัญชนะค่อนข้างบ่อย ทั้งนี้สาเหตุสำคัญ
เกิดจากตัวอักษรญี่ปุ่นมีขนาดไม่ต่างกัน ความรู้สึกเรื่อง
ความแตกต่างของขนาดตัวอักษรจึงไม่ได้รับการใส่ใจเท่า
ที่ควร

วิธีหนึ่งที่น่าจะแก้ไขเรื่องนี้ได้คือการอธิบายว่า
ต้องเขียนตามแบบภาษาอังกฤษคือบนเส้นบรรทัด
ซึ่งในระบบการศึกษาของญี่ปุ่น นักเรียนจะถูกสอน
เรื่องการเขียนภาษาอังกฤษบนเส้นบรรทัด รวมทั้ง
ในภาษาอังกฤษมีอักษรที่มีหางลากลงมาใต้บรรทัด เช่น
y, g, p เป็นต้นหากเน้นว่าภาษาไทยมีระบบการเขียน
เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษน่าจะแก้ปัญหานี้ได้บ้างไม่มาก

ก็น้อย

2. ความสับสนต่อ ห้วงกลมของตัวอักษร

ลักษณะเด่นชัดอันหนึ่งของอักษรไทยคือ มีห้วงกลมซึ่งปรากฏอยู่เกือบทุกตัวอักษร ยกเว้น ก ไก่ และ ธ ธง ที่ไม่มีห้วงกลม ห้วงกลมมีทั้งหมุนเข้าและหมุนออก ซึ่งทำให้ความสับสนแก่นักศึกษาญี่ปุ่นได้ง่ายมากโดยเฉพาะเมื่อเรียนถึงอักษรเสียงต่ำมักจะเกิดความสับสนระหว่าง ถ ถุง กับ ภ สำเภา อักษรตัวอย่างที่ยสับสนง่ายกับผู้เรียนคือ ฉ ญิง กับ ฎ ขฎา จึงทำให้เวลาเขียนห้วงกลมของ ฉ ญิง จะหมุนออกอย่าง ฎ ขฎา

การจัดการกับความสับสนเหล่านี้ที่ดีที่สุดคือการฝึกฝนบ่อยๆในชั้นเรียน โดยเฉพาะในช่วงแรก ต้องยอมเสียเวลาในตอนชั่วโมงเรียนทุกครั้ง การชี้ข้อผิดพลาดที่พบทันทีจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความระมัดระวังได้มากขึ้น การฝึกฝนทุกครั้งจะสร้างแรงกดดันให้ผู้เรียนเอาชนะความผิดพลาดและพยายามจดจำความแตกต่างได้รวดเร็วขึ้น

3. การจำตัวสะกด

เนื่องจากภาษาไทยมีเสียงสระที่ซ้ำกัน เช่น ไ- กับ ใ- หรือ สระ อะ กับ อึ- หรือตัวพยัญชนะที่มีเสียงซ้ำกันค่อนข้างมาก เช่นเสียง ถ ถุง และ สฐฐาน หรือ เสียง ท ทหาร / ธ ธง / ผ ผเฒ่า /

ท มณโฑ

สำหรับคนไทยถูกสอนไม้จคจำเรื่องการใช้ ไม้มีว่น (ไม้) และไม้มีลาย(ไม้) ผ่านการท่องจำ บทอาขยานไม้มีว่น20คำ ซึ่งนักเรียนไทยสามารถท่องและเข้าใจความหมายและนำไปใช้ได้ถูกต้อง แต่วิธีการนี้ไม่สามารถใช้ได้กับนักศึกษาต่างชาติที่ยังไม่เข้าใจภาษาไทยดีพอเท่าที่สอบถามอาจารย์ที่สอนภาษาไทยแก่คนต่างชาติในสถาบันต่างๆในเมืองไทย (ได้สอบถามอาจารย์ที่สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาต่างชาติที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)ทุกท่านยอมรับว่าวิธีการนี้ใช้ไม่ได้กับการสอนชาวต่างชาติ อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ที่ต้องใช้ไม้มีว่น20คำ และอธิบายความหมายของคำที่ใช้ไม้มีว่นไปเลย ซึ่งเป็นวิธีการแก้ปัญหาได้ระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในคำที่ต้องใช้บ่อยๆ เช่น ใช้ ใน ใส ใหญ่ เป็นต้น แต่เข้าใจว่าวิธีนี้น่าจะมีปัญหาได้กับคำที่ไม่ได้ใช้บ่อยๆ อย่างเช่นคำว่าหลงไหลกับน้ำไหล ซึ่งจะสับสนได้ง่ายว่าจะใช้สระตัวไหน

เนื่องจากผู้เรียนเป็นคนญี่ปุ่นซึ่งมีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยเฉพาะการจดจำตัวอักษรจีน (คันจิ) ด้วยภาพวิธีสอนการเขียนตัวสะกดไทยด้วยการให้เขียนตามเสียงที่ออกนั้น บางครั้งพบว่ามิชอบจำกัด โดยเฉพาะเสียง

สระ **ออ** กับสระ **โ** ซึ่งเป็นเสียงที่นักศึกษา มักจะแยกความแตกต่างไม่ค่อยได้ เพราะเสียงสระ **ออ** ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น จึงเกิดความสับสนมากกว่าจะใช้สระตัวใด(นักศึกษาออกเสียงคล้ายกัน) ตัวอย่างที่ชัดเจนอันหนึ่งคือคำว่า **โรง กับ รong**

โรงเรียน เขียนเป็น รongเรียน

รongเท้า เขียนเป็น โรงเท้า

ในกรณีเช่นนี้การแก้ปัญหาการสะกดผิดวิธีหนึ่งคือการสร้างจินตภาพของสิ่งของที่จะเขียน โดยอธิบายว่า ถ้าเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่เป็นตึกหรือสิ่งก่อสร้างมีความสูงของอาคารมาเกี่ยวข้อง ต้องใช้สระที่มีความสูง (สูงว่าตัวอักษร) คือ สระ **โ** และให้จำจินตภาพนี้ไปใช้กับคำอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาคาร เช่น โรงพยาบาล โรงหนัง โรงงาน โรงแรม โรงอาหาร เป็นต้น

การอธิบายโดยให้ผู้เรียนใช้จินตภาพ

อีกตัวอย่างคือ ปัญหาการใช้สระ **ไ-** กับ **ใ-**

คำศัพท์เบื้องต้นที่ผู้เรียนสับสนมากกว่าใช้สระตัวไหนคือ

ไกลกับใกล้ (อย่างที่กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าให้

จำตัวสะกดไม้ม้วน20 ตัวนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับ

ผู้เรียนระดับเบื้องต้น) แต่ถ้าอธิบายโดยจินตภาพ คำว่า

ไกลแปลว่ายาวออกไปห่างออกไปต้องใช้

ไม้ม้วนลายซึ่งปลายชี้ออกไปข้างหน้า แต่คำว่าใกล้

แปลว่าอยู่ข้างๆตัว ใช้สระตัวที่หมนม้วนเข้าตัว จึงต้องใช้

ไม่มัววน เท่าที่สังเกตพบว่าการอธิบายด้วยการให้
สร้างจินตภาพทำให้นักศึกษาญี่ปุ่นเข้าใจและยอมรับได้ดี
กว่าการบอกให้จำอาจจะเป็นเพราะเป็นวิธีการเรียนแบบ
ที่เขาคุ้นเคย

แต่การอธิบายด้วยการสร้างจินตภาพไม่สามารถจะใช้ได้
ในทุกกรณี เพราะบางคำก็ไม่สามารถอธิบายด้วยวิธีนี้ได้
ดังนั้นถ้าพบคำที่ผู้เรียนสับสนเขียนผิดบ่อยก็จะพยายาม
หาจินตภาพของคำนั้นมาแก้ไขปัญหานี้

4. การแต่งประโยคและปัญหาไวกรรม

โดยทั่วไปเมื่อเริ่มเขียนคำได้แล้ว

จะเริ่มการเขียนประโยคต่อมาเนื่องจากไวกรรมไทย
ไม่ค่อยมีกฎระเบียบที่เข้มงวด และไม่มีการผันรูปมาก
อย่างในภาษาอังกฤษหรือญี่ปุ่น การเริ่มต้นเขียนประโยค
จึงทำได้รวดเร็วมากมีประธาน กิริยาและกรรม ก็เป็น
ประโยคได้แล้ว ปัญหาในการเขียนประโยคระดับต้น
ซึ่งจะขอยกตัวอย่างเฉพาะเรื่องใหญ่ที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1
มักทำผิดบ่อยครั้ง คือ

4.1 ตำแหน่งของคำขยาย เช่นขยายประธาน ขยายกรรม

ขยายกิริยาปัญหาการใช้คำขยายของผู้เรียนที่เป็นคน
ญี่ปุ่นคือในภาษาญี่ปุ่นคำคุณศัพท์ขยายนามจะอยู่หน้า
นาม แต่ของไทยจะอยู่หลังนามซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดบ่อย
มากอันหนึ่งเช่นดินสอสีเขียวว่าสีดินสอ

ซึ่งต้องย้ายเตือนบ่อยให้เคยชินกับแบบแผนภาษาไทย

4.2 การมีคำกิริยาหลายคำในประโยคให้เขียนไปตาม

ลำดับของการกระทำเช่น **ขับรถไปรับเพื่อนที่สนามบิน**
หรือ **เดินไปซื้อของมา** ซึ่งนักศึกษามักจะลั้งเลเวลา
เจอกริยาหลายตัวในประโยคเดียวกัน

4.3 คำที่เกี่ยวกับเวลาให้นำมาไว้ต้นประโยค
เพราะภาษาไทยไม่มีการผันกริยาไปตามกาลเพื่อให้เข้าใจ
ง่ายควรใส่ไว้ต้นประโยค ซึ่งเรื่องนี้นักศึกษาญี่ปุ่น
สามารถทำความเข้าใจได้รวดเร็ว แต่พบว่าบางครั้ง
ใส่ไว้กลางประโยคบ้างท้ายประโยคบ้าง ทั้งนี้่าจะเป็น
เพราะความเคยชินในภาษาญี่ปุ่นซึ่งคำเกี่ยวกับเวลาวาง
ที่ไหนก็ได้ในประโยค เพราะรูปกริยาสามารถแสดงกาลได้

4.4 การใช้รูปปฏิเสธ และ รูปแสดงความไม่สามารถ
จะพบว่ามีความสับสน เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ตัวอย่างเช่น

ถ้าไม่มีโทรศัพท์มือถือ ฉันไม่ได้มีชีวิต

ซึ่งการใช้รูปปฏิเสธในส่วนแรกถูกต้องเพราะวางไว้หน้าคำ
กริยาแต่**ไม่ได้**ในประโยคต่อมาจะต้องใส่ไว้ท้ายประโยค
เพื่อแสดงว่าไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้

ตัวอย่างความผิดพลาดแบบนี้ยังพบได้ไม่น้อยแม้ขึ้นไป
เรียนชั้นปีสูง แล้วก็ตาม

4.5 ความสับสนของคำว่า **นี้ กับ นี้** และ **นั่น กับ นั่น**
มักจะใช้สลับที่กันเสมอเช่น

นี่คือปากกาของฉัน หรือ **นักศึกษานี้เป็นคนไทย**

ปัญหาเรื่องนี้เข้าใจว่าเกิดจากการแยกความแตกต่างของ
เสียงวรรณยุกต์ ไม้เอก และไม้โท ได้ไม่ชัดเจน
ซึ่งเวลาพูดออกเสียงผิดสลับที่กันก็สามารถเข้าใจได้

แต่เวลาเขียนจะเห็นความผิดได้ชัดเจน

4.6 คำช่วยกิริยา เช่น อาจจะ คงจะ น่าจะ

ซึ่งคำประเภทนี้ต้องมีประธานนำหน้ามาก่อน

ปรากฏว่านักศึกษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่มักจะใส่ประธานไว้หลังคำเหล่านี้เช่น

อาจจะเขามาไม่ได้ วันนี้คงจะฝนตกแน่ๆ เป็นต้น

ยังไม่ทราบสาเหตุชัดเจนว่าความผิดชนิดนี้เกิดจาก

สาเหตุใดส่วนหนึ่งน่าจะเกิดจากรูปประโยคในภาษา

ญี่ปุ่นก็เป็นได้ เมื่อมาเขียนเป็นภาษาไทยก็ยังคงรูปแบบ

โครงสร้างประโยคญี่ปุ่นจึงยังคงเหลืออยู่

หรืออาจจะเป็นเพราะประธานในภาษาญี่ปุ่นสามารถวาง

ที่ต่างๆได้ ทำให้เอาประธานไปแทรกไว้ระหว่าง

คำช่วยกิริยากับกิริยา

การสอนการเขียนชั้นปีหลังจากเขียนพยัญชนะ

และสระได้แล้ว ลำดับต่อไปคือการเขียนคำศัพท์

โดยจำเป็นสร้างคลังคำศัพท์ เพื่อจะทำให้สามารถ

แต่งประโยคได้

และเขียนเรียงความได้ในลำดับต่อไปคลังคำศัพท์ที่

นักศึกษาปีที่ 1 ควรรู้และเขียนได้ถูกต้องในระดับต้น

น่าจะต้องเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

และหากสามารถสัมพันธ์กับคำศัพท์ที่ใช้ในวิชาการ

พูดได้ก็จะช่วยให้การจดจำคำศัพท์เป็นไปอย่างรวดเร็ว

และแม่นยำมากขึ้น

โดยทั่วไปนักศึกษาเมื่อเริ่มต้นเรียนจนจบชั้นปีที่ 1
ควรจะจำคำศัพท์และเขียนได้ถูกต้องราว 200 คำ
ซึ่งประกอบไปด้วยหมวดต่างๆเช่น กลุ่มคำที่เกี่ยวกับ
คนในครอบครัว ญาติพี่น้อง และคำนามที่เกี่ยวกับคน
เช่นเพื่อน ผู้หญิง ผู้ชาย ครู ฯลฯ
นอกจากนี้ยังมีหมวดคำกริยาคำคุณศัพท์คำนาม
เกี่ยวกับของที่อยู่ในชีวิตประจำวัน หมวดคำที่เกี่ยวกับ
เวลาและสถานที่เป็นต้น(โปรดดู ภาคผนวกคำศัพท์
ต่อท้ายบทความนี้)

โดยสรุปเมื่อนักศึกษาจบชั้นปี 1 จะจะสามารถเขียน
ประโยคได้และเขียนเรียงความขนาดสั้นได้ในหัวข้อที่
ไม่ซับซ้อนมากได้ เช่นครอบครัว เพื่อน สถานศึกษา
เป็นต้น

การเรียนการสอนวิชาการเขียนชั้นปีที่ 2

การเขียนในระดับปี 2 มีลักษณะสำคัญคือ

1. สามารถเขียนแสดงความคิดเห็น
  2. เขียนเรียงความขนาดยาว
  3. เขียนรายงานจากการค้นคว้า
1. การเขียนเรียงความที่เน้นการแสดงความคิดเห็นที่เป็น
ประสบการณ์ของผู้เขียนหรือความเห็นต่อปรากฏการณ์
ทางสังคม ในส่วนนี้จะฝึกฝนในชั้นเรียนอาทิตย์ละครั้ง

ผู้สอนตั้งหัวข้อเรื่องและให้นักศึกษาเขียนโดยจับเวลาไม่เกิน 30 นาทีต่อครั้ง อนุญาตให้ใช้พจนานุกรมได้ หัวข้อในช่วงแรกจะเป็นเรื่อง que everyone has experienced มาแล้วเช่น วันหยุด ของขวัญ วันเกิด ชมรม ฤดูกาล ฯลฯ เป็นต้น

เมื่อเขียนได้คล่องแล้วหัวเรื่องจะเปลี่ยนเป็นเรื่องนามธรรม เช่น ศาสนา การเลือกตั้ง สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยของอาหาร เป็นต้น

การเขียนความเรียงความแบบสั้นๆ เน้น

การแสดงความคิดเห็นความรู้สึก การทบทวนสิ่งที่ตนประสบหรือกิจกรรมที่กระทำไป วิธีเขียนแบบนี้ไม่มีในขนบการเขียนของไทย ผู้เขียนได้ประยุกต์มาจากวิธีเขียนในระบบการศึกษาญี่ปุ่น นักศึกษาญี่ปุ่นจะคุ้นเคยกับการเขียนความคิดเห็นต่อกิจกรรมหรือประสบการณ์พบเจอตั้งแต่ในระดับชั้นประถม เรียกว่า 感想文

เป็นการเขียนที่ง่ายที่สุดในการศึกษาของญี่ปุ่น นักศึกษาจะไม่เครียดมากเมื่อต้องเขียนความเห็นแบบนี้ โดยเฉพาะเมื่อนำมาใช้ ในการเริ่มเขียนเรียงความไทย จะเขียนออกมาได้ไม่ยากนัก

เมื่อเขียนเสร็จแล้วผู้สอนนำไปตรวจแก้ไขให้ทั่วสะกดไวยากรณ์พร้อมทั้งชี้ข้อบกพร่องของการเขียน หลังจากนั้นนักศึกษาจะต้องนำไปคัดลอกใหม่และส่งผู้สอนอีกครั้ง วิธีนี้เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดไปให้ถูกต้อง

การเขียนวิธีนี้เพื่อไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเขียนเป็นเรื่องยากเกินความสามารถจึงให้เริ่มจากชนบทที่ผู้เรียนคุ้นเคย

2. การเขียนเรียงความขนาดยาว(essay)

เช่นประสบการณ์การไปท่องเที่ยวที่เมืองไทยอาจจะเขียนในหัวข้อใดก็ได้เช่นตลาดในเมืองไทย วัด ร้านอาหารที่เมืองไทย เพื่อน ครอบครัวอุปถัมภ์ที่เมืองไทย นอกจากนี้มีหัวข้ออื่นๆเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยหิบบประเด็น เช่น ห้องสมุด หรือ โรงอาหาร หลักสูตร หรือ สถานที่พักผ่อนของนักศึกษา ฯลฯ ซึ่งประเด็นสำคัญคือการเล่าประสบการณ์จากสิ่งที่เห็น จากการสังเกตก่อนลงมือเขียนต้องเขียนเสนอประเด็นต่างๆอย่างคร่าวๆ ส่งผู้สอนก่อน มีการปรึกษาในการวางโครงเรื่องและข้อสรุป

3. การเขียนรายงาน(report)

ในส่วนนี้ถือว่าเป็นขั้นตอนยากที่สุดของวิชาการเขียน เพราะต้องเริ่มจากการตั้งหัวข้อ ตามมาด้วยการตั้งคำถามที่เป็นหัวใจของรายงาน(research question) เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้า การทำโครงเรื่อง (out line) การทำบทสรุป การใช้เชิงอรรถอ้างอิง และบรรณานุกรม ทุกขั้นตอนต้องผ่านการปรึกษากับผู้สอน ซึ่งการสอนในระดับนี้เพื่อฝึกให้ผู้รู้จักการวิจัยเบื้องต้น และสามารถรายงานสิ่งที่ค้นคว้ามาถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทย โดยมีระเบียบแบบแผน

และสามารถใช้ภาษาเชิงวิชาการ หรือภาษาทางการได้
กล่าวได้ว่าการเรียนการเขียนในปีสองเป็นการฝึกฝน
การเขียนเพื่อถ่ายทอดความคิดและอธิบายความรู้ที่
รวบรวมมาอย่างมีระเบียบโดยใช้ภาษาไทยเท่านั้น
เป็นสำคัญ เพราะเหตุว่าทักษะดังกล่าวจะมีความสำคัญ
ต่อการทำงานที่ต้องใช้ภาษาไทยในอนาคตกล่าวคือต้อง
การให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารถ่ายทอดด้วยภาษา
เขียน แม้ว่าวัตถุประสงค์บางอย่างจะคล้ายกับ
การเรียนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาของไทย (โสภณ
หน้า 77 และ จุไรรัตน์ และวีรวัดณ์ บรรณาธิการ หน้า
169) แต่รูปแบบการเรียนการเขียนที่แตกต่างกับที่ในหลัก
สูตรของประเทศไทยคือ ไม่มีการสอนหรือฝึกฝนการเขียน
เพื่อให้นม่นาวใจการเขียนเพื่อกิจธุระ หรือการเขียนเพื่อ
ล้อเลียนเสียดสี เป็นต้น (ดู จุไรรัตน์และวีรวัดณ์
หน้า 170-172)
ซึ่งตรงนี้เกิดจากจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาไทย
ของนักศึกษาญี่ปุ่นก็เพื่อสื่อสารกับคนไทย.
จึงไม่สามารถศึกษาการเขียนที่กว้างขวางลึกซึ้งในรูปแบบ
ต่างๆได้

ปัญหาการเขียนของชั้นปี 2

เนื่องจากการเขียนในปี 2 เน้นการฝึกฝน
การเขียนในรูปแบบต่างๆดังกล่าวมาแล้วข้างต้น
ปัญหาข้อผิดพลาดจากงานเขียนของนักศึกษาที่พบบ่อย

คือ

1. การใช้ วรรณตอนและย่อหน้า

นักศึกษาญี่ปุ่นมีแนวโน้มเขียนข้อความติดกันเป็นพืด ไม่มีการเว้นวรรค ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากในภาษาญี่ปุ่น มีเครื่องหมายจุลภาค (、) และมหัพภาค (。) แต่ในภาษาไทยไม่มีทำให้ไม่มั่นใจว่าจะแยกประโยคที่ได้ แม้จะรู้ว่าภาษาไทยใช้ระบบวรรคตอนแต่ความไม่เคยชินทำให้เขียนหนังสือติดกันยาวสองสามบรรทัดก็มี

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการใช้ย่อหน้าไม่เป็น มักจะเขียนทุกอย่างไว้ในย่อหน้าเดียว ไม่แตกลูกออกมา สิ่งเป็นปัญหาตามมาคือคนอ่านจะไม่สามารถจับความคิดของผู้เขียนได้ ไม่ชัดเจนว่าตรงไหนต้องการเน้น ตรงไหนมีความเปลี่ยนแปลง

2. การใช้คำบุพบท

จุดที่นักศึกษาญี่ปุ่นเขียนผิดพลาดมากในประโยคคือคำที่ระบุสถานที่ คำที่นักศึกษาใช้บ่อยที่สุดคือคำว่า **ที่** จะใช้กับสถานที่ทุกอย่าง ทั้งๆที่มีคำที่รู้จักอื่นๆ เช่น **ใน ใต้ บน ฯลฯ** เข้าใจว่าปัญหามาจากคำระบุสถานที่ในภาษาญี่ปุ่นมีกฎระเบียบแน่นอนและมีอยู่สองคำ คือ **で、に** ทำให้เวลาเขียนในภาษาไทยมีความคิดว่า ถ้าสถานที่ต้องใช้คำว่าที่เท่านั้น

3. การใช้คำสันธาน

การเขียนภาษาไทยจะสะดวกได้อยู่ที่การใช้คำเชื่อมประโยคซึ่งหลายครั้งภาษาที่นักศึกษาใช้เขียนมาจากภาษาพูดทำให้บางครั้งไม่ค่อยมีความจำเป็นต้องใช้คำเชื่อมในบทสนทนาก็สามารถเข้าใจได้ แต่เมื่อนำมาเขียนถ้าไม่มีคำสันธานจะก่อให้เกิดปัญหาในเชิงตรรกะได้

การสอนคำสันธานให้ได้ผลคิดว่าน่าจะอยู่ที่การฝึกฝนการอ่านข้อเขียนที่ดีบ่อยๆ ตัวอย่างหนึ่งที่นักศึกษาญี่ปุ่นมักใช้คำสันธานผิดคือคำว่าแต่

ซึ่งในภาษาไทยต้องเชื่อมโยงความที่ขัดแย้งกัน ซึ่งถ้าไม่ขัดแย้งก็ไม่ควรใช้เช่นประโยค **ที่อ่านนิยายแต่น้องอ่านการ์ตูน** ในประโยคเช่นนี้ไม่ได้ขัดแย้ง

เพราะทั้งคู่ทำกิจกรรมอย่างเดียวกันคืออ่านหนังสือสิ่งที่ต่างกันคือหนังสือที่อ่านซึ่งในภาษาไทยมีคำว่า **ส่วน** แทนได้ **ที่อ่านนิยายส่วนน้องอ่านการ์ตูน**

ความรู้สึกของน้ำนักคำจะแตกต่างกันไป

การใช้แต่ทุกครั้งมาจากการแปลคำ *が*

ซึ่งในภาษาญี่ปุ่นมีความหมายว่า **แต่** คำเดียว

ซึ่งในเนื้อความญี่ปุ่นอาจจะไม่มีความหมายเชิงขัดแย้งทั้งหมด เมื่อคำแปลเป็นไทยแล้วมีแค่คำว่า **แต่** เท่านั้น จึงนำมาใช้โดยไม่ได้พิจารณาเนื้อความว่าขัดแย้งหรือไม่ ปัญหาการเขียนของนักศึกษาญี่ปุ่นอาจจะสรุป

สาเหตุใหญ่มาจากสองประเด็นใหญ่ๆได้ดังนี้

1. เขียนโดยใช้ภาษาพูดซึ่งไม่ต้องระมัดระวังกฎเกณฑ์มากนัก
ใส่ประธานหรือไม่ใส่
หรือใส่ทีหลังก็สามารถสื่อความหมายได้
หรือใช้บุพบทหรือคำเชื่อมติดก็ยังคงสื่อความหมายได้บ้าง
เพราะเป็นการสื่อสารกันตรงๆมีสีหน้าอาภักกับกิริยาช่วยให้
เข้าใจตรงกันได้ แต่เมื่อนำมาใช้ในการเขียนก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อน
ไปจากที่อยากจะสื่อสารไปได้
2. โครงสร้างภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกับภาษาไทยทำให้เป็น
อุปสรรคต่อการพัฒนาการเขียนได้ เช่นการใช้คำว่าแต่
ในประเด็นนี้การแก้ไขให้เคยชินกับขนบการเขียนภาษา
ไทยอาจจะทำได้ด้วยการอ่านข้อเขียน ในรูปบทความ
หรืองานเขียนที่สามารถชี้ให้เห็นถึงการใช้คำบุพบท หรือ
สันธานที่หลากหลายก็จะช่วยให้เห็นความแตกต่างของ
โครงสร้างภาษาที่ชัดเจนขึ้นไม่มากนักน้อย

สรุป

หลังจากสอนการเขียนนักศึกษาญี่ปุ่นมาหลายปีผู้เขียน
เคยสอบถามนักศึกษาที่กำลังจะจบหลายรุ่นว่า
ในบรรดาทักษะ 4 อย่างของการเรียนภาษาไทยคือ พูดย
ฟัง อ่านและเขียน อันใดเป็นทักษะที่ยากที่สุดของผู้เรียน
ได้คำตอบว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ใช้พลังงาน

ในการเรียนมากที่สุดผู้เขียนพบว่า การสอนการเขียนแก่นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาไทยมาก่อนซึ่งผู้เรียนต้องเริ่มต้นตั้งแต่ตัวอักษรคือพยัญชนะสระ

การผสมตัวสะกดฯลฯและจบลงที่การเขียนรายงานได้ในเวลาสองปีเป็นการสอนที่ต้องมีกลวิธีซึ่งหลายเรื่องไม่สามารถใช้วิธีเรียนอย่างที่ใช้ในบริบทของสังคมไทยได้

การสอนบางอย่างอาจจะต้องใช้กลวิธีที่ใช้ในการเรียนการสอนของภาษาญี่ปุ่นหรือในวัฒนธรรมญี่ปุ่นมาปรับใช้ในการสอนเช่น การสอนตัวสะกดด้วยจินตภาพไม่ใช่จากเสียงตัวสะกดหรือ การเขียนเรียงความอธิบายความคิดเห็น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งผู้เรียนคุ้นเคยทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น หรือช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกลัวสิ่งที่จะเขียนไม่ยากจนเกินความสามารถเป็นสิ่งที่เคยทำมาก่อนเพียงแต่เขียนออกมาเป็นภาษาไทย การเรียนด้วยความรู้สึกวางใจไม่วิตกกังวลจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะที่ผู้เรียนคิดว่ายากที่สุดให้สามารถทำได้ตามเป้าหมายได้ในที่สุด

ภาคผนวก

คำศัพท์ในวิชาการเขียนที่นักศึกษาปี 1. ควรเขียนได้

1. ครอบครัว	2. พ่อ	3. แม่
4. พี่ชาย	5. พี่สาว	6. น้องสาว
7. พี่น้อง	8. ลูกพี่ลูกน้อง	9. ลุง/อา(ข้างพ่อ)
10. ลุง/น้ำ(ข้างแม่)	11. ป้า/อา(ข้างพ่อ)	12. ป้า/น้ำ(ข้างแม่)
13. ปู่ ย่า (ข้างพ่อ)	14. ตา ยาย (ข้างแม่)	15. ครู/อาจารย์
16. เพื่อน	17. ผู้ชาย	18. ผู้หญิง
19. นักศึกษา	20. นักเรียน	21. โรงเรียน
22. มหาวิทยาลัย	23. ร้านอาหาร	24. โรงอาหาร
25. ห้องสมุด	26. ห้องเรียน	27. ห้องน้ำ
28. สถานีรถไฟ	29. โรงหนัง	30. ร้านกาแฟ
31. แดง	32. เขียว	33. น้ำเงิน
34. ส้ม	35. ม่วง	36. เหลือง
37. ชมพู	38. ฟ้า	39. ดำ
40. ขาว	41. น้ำตาล	42. เทา
43. โต๊ะ	44. เก้าอี้	45. กระดานดำ
46. ประตู	47. หน้าต่าง	48. ที่จอดรถ
49. สี่แยก	50. สัญญาณไฟจราจร	51. ทางม้าลาย
52. สะพานลอย	53. สวนสาธารณะ	54. สวนสนุก
55. ดินสอ	56. ปากกา	57. ไม้บรรทัด
58. ยางลบ	59. กระเป๋า	60. หนังสือ
61. กางเกง	62. เสื้อ	63. กระโปรง
64. รองเท้า	65. ถุงเท้า	66. สมุด

Some Remarks on Teaching Basic Thai Writing For Japanese Students

67. หน้า	68. หัว/ศีรษะ	69. มือ
70. เท่า/ขา	71. แขน	72. ท้อง
73. ซ้าย	74. ขวา	75. บน
76. ล่าง/ใต้	77. (ข้าง)หน้า	78. (ข้าง)หลัง
79. นาฬิกา	80. เข้า	81. เพียง
82. ปาย	83. (ตอน)เย็น	84. กลางคืน
85. วันหยุด	86. วันเกิด	87. ฤดูหนาว
88. ฤดูร้อน	89. ฤดูใบไม้ผลิ	90. ฤดูใบไม้ร่วง
91. สวย	92. สะอาด	93. ดี
94. สกปรก	95. ใจดี	96. ดีใจ
97. อร่อย	98. หวาน	99. เบี้ยว
100. เค็ม	101. เฝื่อน	102. ร้อน
103. เย็น	104. หนาว	105. สนุก
106. เสียใจ	107. เร็ว	108. ช้า
109. ใหญ่	110. เล็ก	111. มาก
112. น้อย	113. กลัว	114. ตื่นเต้น
115. นึก	116. เบา	117. สว่าง
118. มีด	119. ยาว	120. สั้น
121. เดิน	122. ยืน	123. กิน
124. รับประทาน	125. วิ่ง	126. นั่ง
127. เขียน	128. อ่าน	129. จำ
130. ลืม	131. พุด	132. ค่อย
134. บอก	135. ตื่น	136. โกรธ
137. เปิด	138. ปิด	139. ให้

140 . รับ	141. พัง	141. ได้ยิน
142. ดู	143. เห็น	144. ดม
145. ได้กลิ่น	146. ชอบ	147. เกลียด
148. ยิ้ม	149. หิว	150. อิ่ม
151. วันนี้	152. เมื่อกวานนนี้	153. เมื่อกวานขึ้นนี้
154. มะรืนนี้	155. พรุ่งนี้	156. เดือนนี้
157. เดือนที่แล้ว	158. เดือนหน้า	159. อาทิตย์นี้
160. ปีนี้	161. ปีหน้า	162. ปีที่แล้ว
163. ตั้งแต่	164. จาก	165. ขอขอบคุณ
166. เด็ก	167. ผู้ใหญ่	168. ทำงาน
169. การบ้าน	170. ญี่ปุ่น	171. ภาษาอังกฤษ
172. ภาษา	173. อาหาร	174. ตลาด
175. ข้าว	176. เขา /เธอ	177. น้ำ
178. ลม	179. ฝน	180. หิมะ
181. อากาศ	182. วันจันทร์	183. วันอังคาร
184. วันพุธ	185. วันพฤหัสบดี	186. วันศุกร์
187. วันเสาร์	188. วันอาทิตย์	189. สุดสัปดาห์
190. มกราคม	191. กุมภาพันธ์	192. มีนาคม
193. เมษายน	194. พฤษภาคม	195. มิถุนายน
196. กรกฎาคม	197. สิงหาคม	198. กันยายน
199. ตุลาคม	200. พฤศจิกายน	201. ธันวาคม
202. ปลายปี	203. วันปีใหม่	204. ต้นปี
205. ปฏิทิน		

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

1. จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ วีรวัดณ์ อินทรพร (บรรณาธิการ)

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

โครงการตำราและหนังสือ คณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร 2558

2. วิเศษ ชาญประโคน **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**

ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น จำกัด

2550

3. สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ รังรอง นิลประภัสสร

เยาวลักษณ์ กระแสร์สินธุ์ อัมพร แก้วสุวรรณ

แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษา

สำหรับชาวต่างชาติ

โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอน

ภาษาไทยบนฐานของไทยคดีศึกษา

ทบวงมหาวิทยาลัย 2545

4. ไสภณ สาทธรรมฤทธิผล ภาษาไทย ๑ ทริปเพิ้ล

เอ็ดดูเคชั่น จำกัด 2551

ภาษาญี่ปุ่น

1. やさしいタイ語、宇都政治、大学書林 [平成 15 年 3 月 30 日第 16 版発行]

2. 富岡裕、平田晶子、タイ語のきほんドリル The Workbook of Basic Thai (kokusaigogakusha) 2013